

Mr. Big

nu mai locuiește aici

Câți actori sunt atât de bine-întipăriți în mințile noastre precum Chris Noth, după ani de urmărit cu sufletul la gură „Law & Order”, „Sex & the City” sau „The Good Wife”? Stând de vorbă cu Noth despre prime-time, faimă și New York, am descoperit nuanțele mai profunde ale unui actor memorabil. Dar, mai ales, mi-am luat la revedere pentru totdeauna de la „Mr. Big”.

de Diana-Florina Cosmin

Foto: Guliver/Getty Images

Dimineța de luni în care l-am cunoscut pe Chris Noth a început la fel ca toate celelalte, dar a continuat într-un mod ușor neverosimil și totodată greu de uitat. Îl mai văzusem și cu o seară înainte, când ajunsese cu chiu' cu vai de la Budapesta, după un zbor întârziat cu șase ore, la reprezentația „Paganini”, pusă în scenă la Teatrul Metropolis din București de prietenul lui vechi, Mick Davis. Era ostenit după orele petrecute în aeroport, dar afișa un zâmbet larg și părea sincer fericit să se vadă cu oamenii care îl așteptau. În acea seară, pentru ei, pentru noi toți, a fost „Mr. Big”.

A doua zi, la interviul cu mine, a fost Chris Noth. „Te rog, întrebă-mă orice vrei tu, dar nu mă întreba de «Sex and the City»”, mi-a spus din start. Era și mai obosit decât în seara de dinainte și ușor agasat de faptul că, la 10 ani de la terminarea serialului, oamenii încă se încăpățânează să-l întrebe aceleași lucruri. Bănuiam asta și l-am liniștit spunându-i, foarte franc, că niciuna dintre întrebările mele nu e despre „Sex and the City”. Chiar nu erau. Nu pentru că n-aș fi iubit serialul și nu l-aș fi

urmărit și reurmărit de atâtea ori, dar în ultimii 15 ani fiecare jurnalist de la fiecare publicație notabilă din lume l-a întrebat deja toate lucrurile posibile despre Mr. Big și despre experiența turnării serialului. Lucruri pe care eu, la fel ca toți fanii serialului, le citisem deja și le știam. Ce satisfacție poți să mai ai să fii al 589-lea jurnalist care întreabă „Și, cum e în viața reală Sarah Jessica Parker?”.

Despre Chris Noth, însă, aveam o mulțime de lucruri de aflat și o grămadă de nelămuriri. A jucat pe Broadway, a jucat și în filme pe Marele Ecran (cine-și amintește că el era soțul lui Helen Hunt, în „Cast Away” și unchiul Jack în „The Glass House?”), dar consacrarea finală i-a adus-o televiziunea, unde rolurile iconice au venit unul după celălalt, de la polițistul Mike Logan din „Lege și Ordine” la Mr. Big din „Sex and the City”, la politicianul Peter Florrick din „The Good Wife” și, în prezent, la rolul generalului William Cogswell în serialul „Tyrant”, filmat în parte și la Budapesta. Celor câteva săptămâni de filmare prin vecini îi datorăm, de altfel, și vizita lui Noth la București. Mick Davis, prietenul său vechi, cu care pregătește un serial în Los Angeles, a pus în

scenă o piesă la București, iar Noth a fost invitatul special al serii.

Îmi amintesc o scenă din „Sex and the City”, când Big o anunță pe Carrie că se va muta din New York în Napa Valley, iar replica ei vine prompt: „Nu poți să pleci din New York. Tū ești precum Clădirea Chrysler. Ce-ar fi New York-ul fără clădirea Chrysler?”. Recunosc că asta mi-a venit în minte când m-am trezit prima dată față în față cu Noth, în București, România, la mezaninul hotelului Radisson. Cum să-ți iei cafeaua cu actorul întipărit în mințile noastre ca simbol al New York-ului, într-o zi de luni, în București? Și, deloc întâmplător, am și ajuns să vorbim multe tocmai despre New York.

Despre orașul în care trăiește și lucrează Chris are păreri ferme și nu se sfiește să le împărtășească lumii întregi. Nu e genul de om care-ți spune un lucru, iar apoi adaugă, în șoaptă, „dar te rog să nu scrii asta, totuși”. E stăpânul gândurilor și al cuvintelor lui, iar dacă hotărăște să le exteriorizeze, înseamnă că vrea ca lumea întreagă să le știe. Fără jumătăți de măsură. Ca partener asociat într-un club de rock n'roll din New York, „The Cutting Room” (locul în care a cunoscut-o, de altfel, și pe soția sa, Tara Wilson), vede NY-ul din trei ipostaze: de rezident, de actor indestructibil legat de Big Apple și de om care cunoaște viața de noapte a metropolei.

„În prezent mai mult muncesc decât trăiesc în New York, dar are un loc special în inima mea și tocmai de asta mă deranjează să-l văd transformat într-un oraș pentru 1% din populație”, îmi mărturisește el. „S-a schimbat, iar cluburile de muzică au o viață foarte grea, mai ales în Manhattan, unde nu pot concura cu marile branduri, cu băncile, cu farmaciile și cu alte tipuri de afaceri care-și permit să plătească chirii imense. Oamenii din imobiliare vor doar să facă bani, de aceea vei găsi la același colț de stradă patru bănci diferite sau trei farmacii la două străzi distanță, acolo unde cândva erau mici afaceri”. Apoi adaugă, cătrănit: „Proprietarii de magazine mici au o viață grea în Manhattan, la fel ca și toți oamenii care își caută apartament și nu sunt dispuși să dea pe chirie trei sferturi din venitul lor pe un an. Industria de muzică de club din New York a suferit mult, cel puțin cinci locuri mari și importante s-au închis în ultimii ani, iar noi abia atârnam de un fir de ață”.

La o altă scară, descrierea lui și amintirile mele de la ultima vizită compun o imagine a New York-ului similară cu ceea ce trăim și noi, în București, dar și toate orașele mari din lume. Băncile, farmaciile, brandurile multinaționale, toate acaparează încet, dar sigur orașul, excluzând progresiv inițiativele mici. E supraviețuirea celui puternic. În Europa însă, și mai ales în Europa de Est, mai există însă o șansă, crede Noth. „Asta îmi place în partea voastră de

lume“, zâmbește el. „Încă există mici afaceri care supraviețuiesc, încă există oportunități pentru ele“. Și New York-ul mai are mici locuri „pentru cunoscători“, care nu-ți sar în ochi din prima, dar unde supraviețuiește acel spirit al micului proprietar pasionat, despre care vorbește Noth.

Pe unul dintre ele îl caut de fiecare dată când ajung la New York și i-l datorez, indirect, tot lui Noth: „Da Marino“, un restaurant italianesc minuscul de pe West 49th Street din Manhattan, unde Noth este de-al casei, ba chiar într-o vreme obișnuia să și cânte, serile. Așa l-am și descoperit, citind demult un articol în care actorul își mărturisea simpatia pentru local și pentru proprietar, un italian simpatic pe nume Pasquale Marino. Într-un astfel de loc, dar și la propriul său club, „The Cutting Room“, Noth și-ar scoate personajele la un pahar de vorbă. Fără să facă mari favoritisme între ele. „Ce să fac, îi iubesc pe toți în mod egal“, râde el. Totuși, dacă trebui să-și aleagă un prieten la cataramă dintre bărbații pe care i-a interpretat, prima alegere ar fi Mike Logan, polițistul din „Law & Order“. „El a fost primul meu personaj adevărat, complex“, își amintește Noth.

Deși vorbește cu pasiune despre New York și se arată revoltat de modul în care se întâmplă lucrurile în zilele noastre, actorul ține să precizeze că nu mai pune atât de mult suflet sau măcar încercă să nu o mai facă. „M-am detașat“, recunoaște el. „Am ajuns la concluzia că New York-ul este orașul în care *«Money talks and bullshit walks»*. Aș vrea să văd măcar un politician cinstit care să creeze o lege gândită pentru afacerile individuale, pentru omul de rând care vrea să-și facă o afacere. M-ar face foarte fericit.“

Vorbind mai multe pe această temă, devine evident că gândul care-i stă cel mai tare pe suflet e faptul că New York-ul lui a devenit un loc pentru bogați și cam atât. Nu mai e orașul în care „dacă reușești aici, reușești oriunde“, ci orașul în care reușești dacă ai enorm de mulți bani. „New York-ul a devenit oraș pentru două categorii de oameni: pentru cei foarte bogați sau pentru turiștii nu foarte deștepti care sunt dispuși să arunce banii pe toate prostiile din lume“, crede el. „Doamne, numai dacă te gândești la Times Square, a ajuns ceva ridicol, au până și un concept-store M&M. Pe vremea mea, copiii își cumpărau M&M din magazinele de dulciuri, iar acum e o chestie absolut imensă.“

Ca tată al unui copil de 8 ani (care îl aștepta la Budapesta, cu bona), Orion, lucrurile care nu-i plac la lumea în care trăim devin și mai deranjante, de aici și vehemența cu care vorbește despre ordinea întoarsă pe dos din ziua de azi. Alături de soția lui, Tara, formează însă o echipă imbatabilă sau, cum îi place să spună, „un trib“. Ea l-a însoțit atât pe perioada filmărilor la

Budapesta cât și la mica escapadă în București, iar Noth se luminează la față când îl întreb despre ea. „Da, chiar suntem un trib, noi doi și băiatul nostru de opt ani“, râde el. „Soția mea e și o scriitoare foarte bună, ea e cea căreia îi dau să-mi citească scenariile înainte și să-mi spună o a doua opinie absolut sinceră.“

Pe Wilson, care este tot actriță și a jucat în câteva seriale, inclusiv în „Lege și ordine“, dar într-o altă perioadă decât cea în care Noth îl interpreta pe Mike Logan, a cunoscut-o când ea lucra în barul său, „The Cutting Room“. S-au căsătorit în 2012, în Maui, într-o ceremonie de doar 10 persoane, la care fiul lor Orion, pe atunci în vârstă de 4 ani, a dus inelul.

Văzându-l în carne și oase pe Noth, nu mă mai surprinde această discreție. E un tip jovial, care râde mult și cu poftă, politicos și gentil cu

Iubesc Europa de Est, fiindcă simt că nu și-a pierdut toată istoria și nu a progresat atât de tare încât să ajungă să-și piardă și umanitatea pe parcurs.

toată lumea, dar care păstrează un vâl de mister asupra propriei vieți și îi place așa. Hollywood-ul nici nu este cel mai bun loc din lume pentru a lega prietenii pe viață, deși domeniul lui de activitate, televiziunea, predispune la mai multă familiaritate decât Marele Ecran. Când te vezi zi de zi cu niște oameni, preț de 6 ani (cum a fost „Sex and the City“) sau 7 ani („The Good Wife“), poți să nu te atașezi de ei?

„Depinde“, explică el. „La «The Good Wife», rolul meu presupunea să vin, să-mi fac scenele și să plec. Și asta timp de 7 ani. Nu prea apuci să petreci timp cu oamenii în felul ăsta. La «Tyrant», în schimb, lucrurile stau altfel. Fiind toți într-o țară străină, e mult mai distractiv. Ajungi să cunoști oamenii la un nivel personal, mult mai profund decât în State, unde fiecare abia așteaptă să ajungă acasă după filmări. Aici ne sunăm între noi, ieșim în oraș, petrecem timp împreună.“

Experiența este-europeană a lui Chris nu este o premieră. Când era copil, a făcut cu mama și cu frații săi un tur al Europei, din Marea Britanie până în Iugoslavia și Rusia. „Iubesc Europa de Est“, recunoaște el. „Poate o iubesc așa de tare fiindcă simt că nu și-a pierdut toată istoria și

nu a progresat atât de tare încât să ajungă să-și piardă și umanitatea pe parcurs“. Apoi adaugă: „Asta lipsește în multe orașe din America. Acea umanitate de bază. Iar aici la voi, în Europa de Est, simt că e mult loc pentru artă. Nu cred că sunt mulți bani în artă deocamdată, dar există dragostea oamenilor pentru ea, dorința, iar eu cred că e loc de multe lucruri care stau să se întâmple. Și nu numai de dragul banilor, ci pentru că oamenii le vor și le cer.“

Chris a venit aici de dragul unei piese de teatru și recunoaște că i-ar plăcea să se mai întoarcă la un moment dat pe Broadway, ca actor. Când își alege rolurile, rațiunea este completată de instinct, iar cel mai greu lucru ca actor este, crede el, „să găsești acel rol în care ești dorit și pe care tu la rândul tău să-ți dorești să-l joci“. Să se întâlnească dorința cu viziunea oamenilor care pun în scenă obiectul dorinței. În ultima vreme citește mult teatru, piese vechi, care nu s-au mai pus în scenă de ani de zile și la care nimeni nu s-a mai gândit de o grămadă de timp. „Când citesc o astfel de piesă, încerc să mă gândesc cum să facem s-o aducem în contemporaneitate. De asta am ales să joc rolul lui Faust, într-o perioadă în care nimeni nu-l făcea, e o piesă foarte dificilă. Dar să reimaginați niște clasici mi se pare foarte interesant.“

Acum exact un an, „Faust“ a fost pus în scenă pe Broadway de către regizorul de origine română Andrei Belgrader, pe care Noth îl numește „profesorul și mentorul său“. „Exact asta a făcut Andrei cu Faust, l-a adus în zilele noastre, și asta m-ar interesa să facem în viitor și cu alte piese.“

Între timp, plănuiește un serial cu Mick Davis, în Los Angeles, scoțianul fiind cunoscut ca regizor, producător și scenarist în filme precum „Alte 9 săptămâni și jumătate“ sau „Modigliani“. Dacă Noth este gentlemanul perfect, care încearcă să-și mențină morga chiar și după o noapte cu patru ore dormite, Mick Davis este echivalentul băiatului zurbagiu din școală, devenit om mare.

Discursul îi este presărat de „the *f-word“, dar într-un mod atât de simpatic încât te bufneste răsul instantaneu și nu ai cum s-o interpretezi la modul vulgar, ci mai mult ca un fel de semnătură personală atipică. Are un vocabular colorat, dar care îi este atât de potrivit încât după câteva minute în compania lui nici nu ți-l poți imagina vorbind vreodată reverențios. Este el însuși și „rolul“ i se potrivește perfect. A pus în scenă „Paganini“ la Metropolis, iar până în iarnă va pune în scenă o piesă inspirată de viața lui Brâncuși. „S-a dat deja comunicatul oficial? Nu știu dacă l-au dat, dar nu-mi pasă, tu anunță-l“, îmi spune el din start. „O să-l fac, deci îl anunțăm. Îl fac tot aici, la Metropolis, e singurul

Foto: Guliver/GettyImages

Foto: Andrada Mihăilescu

Foto: Andrada Mihăilescu

Foto: Guliver/GettyImages

Echipa ForbesLife s-a întâlnit cu Chris Noth pentru un scurt interviu „one on one”, chiar înainte ca actorul să zboare înapoi spre Budapesta, împreună cu soția lui, Tara Wilson.

teatru de la voi care m-a acceptat“. Râde. „Îl cunosc pe George (Ivașcu n.red) și aici știu că e un loc pentru mine“.

Și publicul l-a lăsat să vadă că e, cu siguranță, loc pentru el. Piesa a fost bine-primită, iar entuziasmul oamenilor i-a dat idei. În această perioadă caută moduri alternative de a-și canaliza ideile și imaginația - o piesă de teatru, un serial asemeni celui pe care-l face cu Noth - pentru că industria de film de la Hollywood i se pare dezamăgitoare. „Actorii buni, scenariștii, toți virează spre televiziune fiindcă filmele sunt s*it“, îmi spune el, franc. „Totul e cu Batman, Superman, F***man, numai asta contează, iar oamenii sunt sătui. Ei vor povești, iar singurul loc în care se mai fac acum povești nuanțate și profunde e televiziunea“. Aici sunt rolurile bune, aici sunt și actorii buni în ultima perioadă, unde mai pui că „nici măcar nu trebuie să ieși din casă“, râde el. În plus, dacă reușești să lansezi un serial-hit, oamenii rămân alături de tine ani de zile.

„Asta e problema: cum să ghicești publicul“, zâmbește el. „De câte ori scriu ceva, încerc să ghicesc cam ce ar vrea publicul, dar realitatea e că nu știi niciodată ce vrea el să vadă de fapt. De multe ori mă uit la ceva la televizor și îmi spun, în gând, «Doamne, cum a ajuns chestia asta atât de celebră și de populară?», dar apoi îmi dau seama că oamenii pot rezona cu unele dintre acele personaje și că acesta e motivul». Adaugă, zâmbind: „Nici nu mai contează, în prezent e atât de mult conținut bun la TV încât găsești câte ceva pentru toată lumea“.

Am spus că ziua mea cu Chris Noth a fost ușor neverosimilă și chiar așa a fost. Nu doar pentru că am cunoscut unul dintre actorii iconici și imposibil de uitat ai adolescenței mele, ci pentru că reacția oamenilor la fotografia cu mine și Chris Noth a fost incredibilă. Pagina de Facebook a luat foc în câteva minute și a continuat așa până a doua zi, semn că americanul de 58 de ani este pentru totdeauna întipărit în mințile celor care l-au văzut pe micul ecran. Femeile mi-au scris despre „Sex and the City“, bărbații despre „The Good Wife“, dar toată lumea a avut ceva de spus despre el, iar pentru un actor, cred că aceasta este unul dintre semnele marii reușite. Să-i faci pe oameni să vorbească despre tine și să nu treci niciodată neobservat.

Chiar dacă unii îl văd pe Mr. Big, alții pe Peter, toate personajele cu numele cărora ți se adresează au ceva în comun: pe tine. Și, chiar și la a mia întrebare despre Carrie, New York sau despre orice altceva ce ai mai spus de atâtea ori, cred că e o senzație nespuse de plăcută să te simți atât de iubit. Și, mai ales, să te știi parte din istoria personală și din amintirile a milioane de oameni pe care nu-i vei cunoaște niciodată. □